

Μέσα στο φως της Μεταμόρφωσης († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 5 Αυγούστου, 2021

Υπάρχουν στιγμές τῆς πνευματικῆς, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τῆς πιὸ συνηθισμένης καθημερινῆς ζωῆς τόσο ὠραῖες, τόσο ὑπέροχες πού νὰ μᾶς κάνουν νὰ θέλουμε τὸ χρόνο, τὴ ζωὴ, τὴν αἰωνιότητα νὰ σταματήσουν ἐκεῖ ὥστε τίποτα ἄλλο νὰ μὴν ξανασυμβεῖ ποτέ. Αὐτὸ εἶχαν νιώσει οἱ Ἀπόστολοι πού ὁ Χριστὸς εἶχε πάρει μαζί Του πάνω στὸ ὄρος τῆς Μεταμόρφωσης, αὐτὸ ἤθελε νὰ ἐκφράσει ὁ Πέτρος ὅταν ἔλεγε: «Κύριε, εἶναι καλὸ νὰ εἴμαστε ἐδῶ, ἅς κτίσουμε τρεῖς σκηνές, μία γιὰ Σένα, μία γιὰ τὸ Μωυσῆ καὶ μία γιὰ τὸν Ἡλία κι ἅς μείνουμε ἐδῶ μέσα στὶς ἀκτίνες τοῦ ἁυλοῦ αὐτοῦ, θεϊκοῦ φωτός, τυλιγμένοι μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὑπέροχη εἰρήνη».

Οὔτε ὁ Πέτρος ἀλλὰ οὔτε καὶ οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι δὲν πρόσεξαν τότε κάτι πού αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἀργότερα μετέδωσαν σὲ ἄλλους, τὸ ὅτι δηλαδή ὁ Χριστὸς **μεταμορφώθηκε (φάνηκε μέσα στὴ λάμψη τῆς αἰώνιας δόξας)** τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἡλίας Τοῦ μιλοῦσαν σχετικὰ μὲ τὸ ταξίδι Του στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴ Σταύρωσή Του. Ἐδῶ, ὅπως καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα χωρία τῆς Καινῆς Διαθήκης βλέπουμε ὅτι οἱ ἀπόστολοι, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἐμεῖς ἦταν ἱκανοὶ νὰ ξεχωρίζουν τὰ λαμπρὰ καὶ θαυμάσια πράγματα **παραβλέποντας πολὺ συχνὰ τί τίμημα εἶχαν αὐτὰ γιὰ τὸ Χριστό.** Ὁ Ἅγ. Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ μιλώνοντας σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτες του εἶχε πεῖ: «Ζήτησε στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸ Θεό, ὅ,τιδήποτε σοῦ χρειάζεται, νὰ θυμᾶσαι ὅμως τὴν τιμὴ πού Ἐκεῖνος πλήρωσε γιὰ νὰ ἔχει τὴ δύναμη νὰ ἱκανοποιεῖ τὰ αἰτήματά σου». Ἦθελε μὲ αὐτὸ νὰ πεῖ: «**Μὴ ζητήσεις κάτι ἀνάξιο τῆς θουσιασμένης θεϊκῆς ἀγάπης, τοῦ θανάτου καὶ τῆς Σταύρωσης τοῦ Σωτήρα Χριστοῦ**».

Ὅπως ἀκριβῶς καὶ οἱ ἀπόστολοι, ὅταν ζοῦμε τὶς καλύτερές μας στιγμὲς εὐχόμεστε ὁ χρόνος νὰ σταθεῖ καὶ νὰ μπορέσουμε νὰ παραμείνουμε γιὰ πάντα, σὲ τί; Στὴν ξεγνοιασιά, νὰ μπορέσουμε νὰ ξεχάσουμε γιὰ πάντα ὅτι φοβερὰ πράγματα συμβαίνουν κάποτε στὶς δικές μας ζωὲς καὶ τὶς ζωὲς τῶν ἄλλων, ὅτι ὑπάρχουν καταστάσεις ὅπως ἡ μοναξιά, ἡ ἀρρώστια καὶ ὁ φόβος, ὅτι ὑπάρχουν φρίκες ὅλων τῶν εἰδῶν. **Θέλουμε νὰ μποῦμε στὴ θαυμαστὴ εἰρήνη τοῦ μεταμορφωμένου κόσμου πού ὅλοι προσδοκοῦμε μὰ πού δὲν ἔχει ἀκόμη ἀποκαλυφθεῖ, δὲν ἔχει γίνῃ πραγματικότητα,** στὸν ὁποῖο ὀφείλουμε νὰ πιστεύουμε καὶ τὸν ὁποῖο σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις εἴμαστε ἱκανοὶ νὰ ζήσουμε στὸ μεγάλο καὶ θαυματουργό του βάθος. Πρέπει ὅμως νὰ θυμούμαστε ὅτι μιὰ τέτοια ἐμπειρία μᾶς δωρίζεται γιὰ νὰ

μπορέσουμε να μπάσουμε την ακτινοβολία αυτή της Μεταμόρφωσης μέσα στο σκοτεινό, κρύο, θλιμμένο κόσμο.

Όταν ο Μωυσής στάθηκε απέναντι στο Θεό πάνω στο όρος Σινά και φωτίστηκε από τη Δόξα Του είχε τόσο πολύ απορροφηθεί μέσα στο φως ώστε όταν κατέβηκε από το όρος οι άνθρωποι να μην άντεχουν τη λάμψη του προσώπου του. Τέτοιοι όφείλουμε να είμαστε και εμείς ύστερα από την εμπειρία ενός ούρανιου ή επίγειου μεταμορφωτικού θαύματος. Αυτό που συνέβηκε στους αποστόλους και στο Μωυσή θα πρέπει να συμβεί και σ' εμάς.

Ο Μωυσής δεν παρέμεινε στο όρος για να συνομιλεί με το Θεό, όπως μιλά κανείς σε κάποιο φίλο του, για να έντυφά συνεχώς στη θεϊκή δόξα, αλλά ούτε και στους αποστόλους δεν επιτράπηκε να παραμείνουν στο ένδοξο όρος της Μεταμόρφωσης. Ο Χριστός τους είπε: «*Άγωμεν έντεϋθεν*». Κατέβηκαν λοιπόν στα πεδινά, στην πεδιάδα της Παλαιστίνης κι εκεί συνάντησαν αυτό το οποίο μάς περιγράφεται: την άπαρηγόρητη θλίψη των γονιών και των γνωστών του παιδιού το οποίο υπέφερε από μία ανίατη αρρώστια και κάτι ίσως ακόμη χειρότερο, τη θλιβερή διαπίστωση ότι οι μαθητές του Χριστού στους οποίους ο πατέρας είχε στραφεί ήταν ανίκανοι να βοηθήσουν. Ο Χριστός μόνο μπόρεσε να βοηθήσει κι έκανε το παιδί καλά. Όταν οι μαθητές Τον ρώτησαν γιατί οι ίδιοι δεν μπόρεσαν να το κάνουν ο Χριστός απάντησε: «*Τούτο το γένος ούκ έκπορεύεται εί μη έν προσευχή και νηστεία*».

Συμβαίνει κάποτε να άξιωνόμαστε την εμπειρία ενός μεταμορφωμένου κόσμου, την εμπειρία της εισόδου στον κόσμο ενός στοιχείου θαυμαστού, θεϊκού· την εμπειρία αυτή όφείλουμε να τη συντηρήσουμε σαν ένα πολύτιμο δώρο κι έπειτα να βγοϋμε στον κόσμο για να τη μοιραστοϋμε με τους άλλους. **Θά μπορέσουμε όμως να τη μεταδώσουμε μόνο αν έπωμιστοϋμε τον άγωνα της νηστείας και της προσευχής.** Η νηστεία δεν πρέπει να είναι άπλως ή φυσική νηστεία αλλά ή άποχή από ότιδήποτε έχει για κέντρο τους έαυτούς μας, από την κάθε άυτοαγάπη, τον κάθε έγωισμό, την κάθε πνευματική και συναισθηματική άπληστία, την κάθε έπιθυμία για κατοχή ή για άνεξέλεγκτη έλευθερία. Αυτό μποροϋμε να το πετύχουμε μόνο αν προσευχομαστε, και πιο πέρα από αυτό όχι αν άπλως έπαναλαμβάνουμε τις λέξεις μιας προσευχής αλλά αν βιάζουμε τους έαυτούς μας να είσχωροϋν στο πνεϋμα και τις σκέψεις των άγιων, αν προσπαθοϋμε με όλόκληρο το είναι μας μέσα σ' αυτό το συννεφιασμένο, σκοτεινό, όρφανεμένο κόσμο να παραμένουμε σε έπαφή με το ζωντανό Θεό που είναι φως, χαρά και ζωή.

[Άς μελετήσουμε τη Μεταμόρφωση.](#) Άς αναλογιστοϋμε τις στιγμές ή τις περιόδους των ζωών μας στις όποιες είχαμε ζήσει σ' ένα μεταμορφωμένο κόσμο, στις όποιες το κάθε τί μέσα και γύρω μας φωτιζόταν άληθινά από θεϊκό φως. Με το φως αυτό άς πλησιάσουμε το κάθε πρόσωπο, όλες τις περιστάσεις της ζωής: άς τους προσφέρουμε

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

τὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ.

(*"Ἡμέρα Κυρίου", ἐκδόσεις "Ἀκρίτας"*)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiazoni.gr)